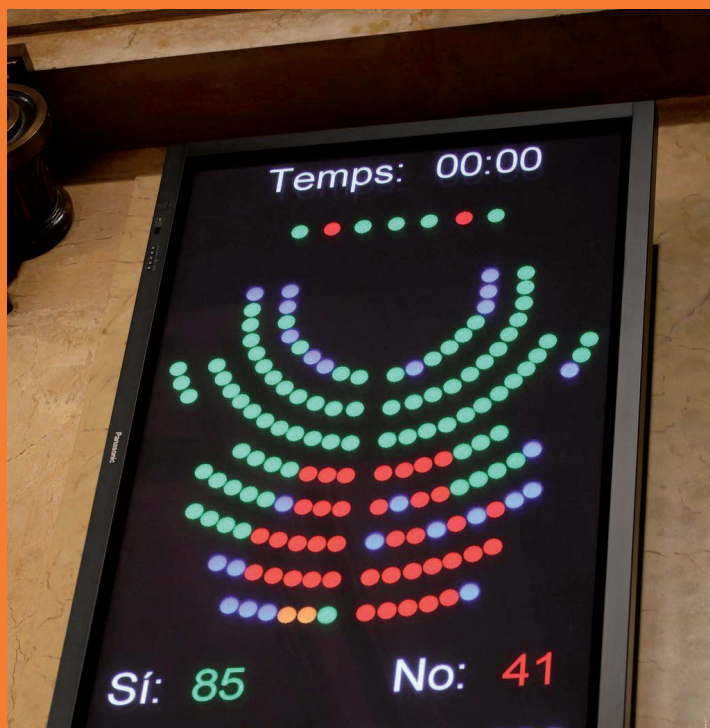

Catalunya es declara sobirana

Exposició

Del 18 de gener al 28 d'abril de 2013
Sala 4. Cotxeres

Passeig de Gràcia, 107 (Barcelona)
gencat.cat/palaurobert

Llegir com viure

Homenatge a Joan Triadú
1921-2010

L'exposició pretén acostar-nos a la figura i l'obra d'un mestre
excepcional, d'un excel·lent lector i crític, d'un gran patriota.

Joan Triadú fonamentà la seva vida i la seva obra literària en la
conscienciació social i nacional.

Organitza:

Col·laboren:

VilaWeb^{III}

Partal, Maresma i Associats

C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora

Assumpció Maresma

Director

Vicent Partal

Director innovació,
estratègia i tecnologia
Pep Buades

Caps de redacció

Josep Casulleras
Roger Cassany

Cap d'edició

Jordi Badia

Redacció

Pere Cardús
Jordi Carreño
Martí Crespo
Montse Serra
Bel Zaballa

Opinió

Marta Rojals
Andreu Barnils
Joan-Lluís Lluís
Xavier Montanyà

Màrqueting i publicitat

Jaume Prenafeta

Tecnologia

Francesc Pascual

Maquetació i disseny

Jordi Juan

Fotografia

Europa Press / ACN

Administració

Sandra Vilalta

Editorial

Vicent Partal La corrupció

El mes de gener, al qual fa referència aquest número de la revista de VilaWeb, ha estat marcat pel procés sobiranista. Però també pel problema de la corrupció, que ha esclatat intensament els primers dies de febrer, sobretot per l'escàndol de les llibretes de l'ex-tresorer del PP.

En allò que ens afecta a nosaltres, la corrupció és, literalment, un drama. A les Illes i al País Valencià, perquè s'hi ha instal·lat d'una manera tan espessa que amenaça la cohesió social i la credibilitat de país. Però també al Principat, en aquest Principat que es declara sobirà, la corrupció és un fet gravíssim.

Si volem avançar cap a la independència no podem arrossegar un llast com aquest. No el pot arrossegar especialment una força política, CiU, que perd molta credibilitat amb solucions estrambòtiques com la del cas Pallerols, amb actuacions histriòniques com les que fa sovint Duran i Lleida o amb escàndols que, sense ser tan transcendents, també li molt de mal, com el de Xavier Crespo, ex-batlle de Lloret.

Que al costat hi apareguin casos de més partits –el del batlle Bustos, del PSC, a Sabadell, el més paradigmàtic– no és cap consol ni evita res. La responsabilitat de CiU en la gestió del procés cap a la independència és tan gran ara mateix que tenim el dret de reclamar-li un esforç màxim i un canvi radical pel que fa a la corrupció.

Perquè no hi prenguem mal tots plegats.

Posa't a punt

Posa't a punt, fer un programa a l'Idec és obrir-te noves oportunitats professionals

Al'IDEC estem decidits que els nostres alumnes treballin en el que desitgen quan acabin qualsevol dels nostres programes. Uns programes avançats que hem dissenyat a partir de quatre grans eixos: l'especialització de cadascun d'ells, un professorat excel·lent, uns convenis de col·laboració immillorables amb les empreses i un programa de pràctiques sense competència en l'àmbit universitari estatal. Què volen les empreses? Gent preparada? Els en donem. Gent amb experiència? També els en donem, perquè els nostres alumnes surten amb una formació pràctica absolutament orientada a la feina que desenvoluparan.

Així que prepara't, perquè el més probable és que després de fer un dels nostres programes comenci la feina de la teva vida.

Informa-te'n a www.idec.upf.edu

ÀREES DE FORMACIÓ: Comunicació i Periodisme • Dret • Gestió Cultural i Humanitats • Comunicació i Mitjans Audiovisuals • Política i Societat • Publicitat i Reputació Corporativa • Llenguatge i Traducció • Creativitat en Mitjans Digitals • Salut i Benestar Social • Innovació i Gestió de la Informació

POSA'T A PUNT

Màsters i Programes de postgrau en Comunicació i Ciències Socials
Universitat Pompeu Fabra. www.idec.upf.edu

VilaWeb núm. 14, gener 2013

Sumari

Mail Obert

- 6 **La banyera d'en Duran**
per Marta Rojals
- 7 **Holocaust**
per Andreu Barnils
- 8 **Els Països Catalans? Quan Catalunya sigui a les Nacions Unides**
per Joan-Lluís Lluís
- 9 **França, gendarme d'Àfrica**
per Xavier Montanyà

Catalunya es declara sobirana

- 10 **Declaració de sobirania i el dret a decidir del poble de Catalunya**
- 16 **Traduccions de la declaració de sobirania del Parlament de Catalunya**
- 18 **El camí cap a la independència, pas a pas**

El debat balear

- 22 **El balearisme; eina de l'espanyolisme**
per Bartomeu Mestre i Sureda
- 23 **'La independència de Catalunya serà una oportunitat única per a Menorca'**
per Pau Obrador

- 24 **Des de baix, des de l'illa: una aportació confederal al debat identitari illenc**
per Antoni Lluís Trobat

Tres dissenys per al 2013

- 26 **'Desitjo per al 2013 que el Premi Nacional de Literatura es doni a una obra en català' a Menorca'**
per Josep-Maria Terricabras
- 29 **'Desitjo per a Catalunya el mateix que per als Estats Units: un electorat, un poble, actiu i activista'**
per Mary Ann Newman
- 30 **'El segle XXI ha de ser el segle de l'altre'**
per Lluís Foix
- 31 **'Que l'espècie humana entengui que sense respectar la natura el nostre final és pròxim'**
per Antoni Miró
- 32 **'Per tota aqueixa gernació de corruptes fatxendes: a la urbanització de Picassent'**
per Albert Dasí
- 33 **'Que la justícia respongui a les legítimes expectatives dels ciutadans'**
per Santiago Vidal

TGV a Figueres

S'ha mort l'actriu Anna Lizaran

Les notícies del mes

Marta Rojals

La banyera d'en Duran

En aquest país de gent que fa coses, cada dia n'aprenem de noves. Aquests dies mateix, el senyor Duran, didàctic com sempre, ens ha introduït en el món apassionant dels accidents domèstics fortuïts i els seus efectes col·laterals. Vegem el cas pràctic que ens proposava:

'Imagineu-vos que teniu un pis i us deixeu l'aixeta de la banyera oberta –o algú que treballa a casa vostra– i l'aigua causa danys al pis de sota. Aquesta acció no és intencionada.'

Amb aquest punt de partida tan senzill, el mestre de la retòrica ens plantejava a què ens hem d'atenir si un descuit a casa nostra deriva en danys a tota la finca i l'administrador ens en demana responsabilitats. Sense allargar més la intriga, ell mateix ens en donava la solució:

'No hi ha cap responsabilitat penal, però en canvi la responsabilitat civil subsidiària [...] t'obliga a pagar els danys ocasionats al veí.' Vet aquí un gos, vet aquí un gat.

Si anem per parts, la primera cosa que queda clara és que, un descuit, el pot tenir tothom. Un bon dia, a tu o a la teua dona se us encén el sofregit, i amb les flamarades se us crema la campana, i d'aquí el celobert de

la comunitat. Quina mala sort, és que...! Un altre dia, el teu home o tu mateixa us podeu deixar el forn de gas encès, seeempre sense voler; l'endemà un veí matiner encén el llum de l'escala, i pum: en un segon us queda un bloc Rue del Percebe. Càsum ronda, quin cap!

Doncs a casa d'en Duran va ser l'aixeta de la banyera. Allò que vas pensant en tantes coses, i l'aigua raja que rajaràs, tot el matí, tota la tarda, dies i dies, mesos... i anys!, concretament del 1994 al 1999. Es veu que allà, en tot aquest temps, ningú no va tenir la necessitat bàsica d'anar al lavabo. Ni una remor d'aquelles que, tot dinant, dius: ai, reina, tu no sents com un plec-plec?

Potser el 'responsable civil subsidiari', en endavant RCS, té una bufeta de ferro colat. Potser, més plausiblement, té un altre bany a la residència, o dos, o tres, més confortables i més ben ventilats. O, encara més plausiblement, sempre que havia d'anar d'aigües coincidia que tenia més a mà el lavabo del Palace de Madrid. L'altra cosa és que, en cinc anys, no hagi notat res d'estrany al rebut de l'aigua... Però això són preocupacions de pobre: quan en toques tants

Què hem après del descuit a la banyera d'en Duran? Que si ens la deixem oberta sistemàticament durant cinc anys seguits, potser ja som una mica imbècils

de calents, un zero més en una factura ja no deu venir d'aquí.

Total, i recapitulant: què hem après del descuit a la banyera d'en Duran? Que un dia ens podem deixar l'aixeta oberta i mira, són coses que passen. Que l'endemà ens la hi tornem a deixar, i ves, quin cap que tinc, quin cap. Ara bé, i això ja és una conclusió personal: si ens la deixem oberta sistemàticament durant cinc anys seguits, potser ja som una mica imbècils. O a casa nostra tots som sords, o els veïns a qui els plou al menjador tenen molta paciència, o, calla!: potser ja els va bé que els ragi aigua de franc per omplir la piscina comunitària i dir-nos: 'Què, RCS, fa un banyet?' ■■

Andreu Barnils

Holocaust

Jo, perdoneu, però insistiré en un segon article sobre la guerra entre unionistes, perquè realment em té al·lucinat. I molt. Això és un no parar i per això aquests dies penso sovint en el dia que el Rei d'Espanya va matar el seu propi germà. És una metàfora del que estem presenciant.

La biografia Un Rei Cop per Cop, escrita pel grandíssim Pepe Rei, mestre de mestres (el periodista David Fernández, ara diputat de la CUP, n'és un dels seus alumnes) descriu l'escena de manera precisa. Era l'any 1956, concretament el Dijous Sant i els dos germans borbònics, Juan Carlos i Alfonso, jugaven sols dins d'un dels salons del palau d'Estoril, a Portugal. Incauts, adolescents, jugaven amb una pistola carregada de bales. Uns diuen que la pistola va ser un regal de Franco. Els altres, del compte dels Andes. Sigui com sigui aquella pistola es va disparar. Pum, pum! Juan Carlos, exaltat, va sortir de l'habitació a la recerca d'ajuda. El pare, Don Juan, "hi va pujar i va veure com el seu fill s'estava dessagnant a terra, i en aquell moment va agafar la bandera d'Espanya, la posà sobre el cadàver i exigí a Joan Carles que, allà mateix, jurés que no ho havia fet expressament".

Els unionistes fins i tot sembla que podrien fer caure el rei

Sí, aquests dies hi penso, en el rei matant el seu germà. Davant l'actual escabetsina entre unionistes, fins i tot m'arribo a preguntar, com el comte de Barcelona, si tot plegat és un accident, o es fa expressament. Perquè el fet és que vivim un holocaust unionista permanent des de fa dies.

La paraula holocaust té molt mala premsa perquè molta gent només hi veu una accepció: 'Persecució i matança d'un gran nombre de persones, d'un grup social o religiós, d'un poble. Els jueus van patir un holocaust.' No és la única. Entre els hebreus de l'època bíblica l'holocaust era un 'sacrifici en què la víctima, un animal, era enterament consumida pel foc' i de fet la paraula holocaust també es refereix a la víctima mateixa: Luis va ser holocaust de la foguera.

Aquesta setmana ha estat Luis Bárcenas, l'ex-tresorer del PP, el pobre holocaust. L'acusen d'emportar-se 22 milions d'euros amagats cap a Suïssa. L'home se sent traït pels seus i afirma que

des que el PP ha arribat al govern la justícia el tracta pitjor. Que els seus li volen mal. Fins i tot s'ha publicat que el propi rei podria ser la propera víctima d'aquesta guerra entre unionistes! Tal qual. Ahir, en una excel·lent entrevista al diari Eco amb l'ex-secretari general del PP, Jorge Vestrinxe (com m'agrada aquest stryng en aquest cognom) es diu que el Rei i la seva amant Corinna podrien ser el següents a caure. Ara només faltaria que el Rajoy empresonés l'Aznar, per haver ideat ell el mètode utilitzat pel tresorer corrupte! Davant l'estat de la qüestió, l'home que fa quatre dies piulava 'España ha ganado', Enric Juliana, ara diu que 'no todas las hostilidades vienen de Catalunya. Alguien está colocando cargas en la estructura'.

Mentrestant, a Santa Coloma de Gramenet, aquesta mateixa setmana nombrosos veïns hi han celebrat aquellarres independentistes. Es veu que l'ANC va omplir el teatre del Singerlín. Segons la magnífica crònica de Quico Sallés (i en porta unes quantes), una multitud de cataluces i andalunys avançaven camí de l'estat propi. Per mi no hi ha color de qui està guanyant la partida. Uns, sumen esforços. Els altres, dubten dels propis fills.

Joan-Lluís Lluís

Els Països Catalans? Quan Catalunya sigui a les Nacions Unides

Si, fa molt pocs anys, la independència de Catalunya semblava una utopia, potser podem pensar que en un futur més o menys proper tindrem a frec de dits més utopies de sobte esdevingudes realitzables. Tant de bo la reunificació dels Països Catalans en fos una. Començant per qualsevol dels sis territoris catalanoparlants que envolten Catalunya. Jo, des de Catalunya Nord, i pel que fa a Catalunya Nord, reconec anhelar-ho, tot i sabent-ne les extremes dificultats que això representaria. Ara, penso també que qualsevol objectiu, per ser realitzat de debò, implica una jerarquització del possible. I, avui, és ben clar que l'únic objectiu realitzable a curt o mitjà termini és la independència del Principat de Catalunya. Aquest ha de ser el punt de concentració dels esforços de tothom, catalans del Principat i de tots nosaltres, aquells que envoltem aquesta Catalunya pels sis cantons, que l'apuntelem, que la necessitem i que li oferim sovint el bo i millor del que produïm.

Tot sovint catalans del Principat em demanen què es pot fer, des d'allà on són, per ajudar Catalunya Nord. La resposta és ben fàcil: aconseguir la independència de Catalunya i, ara per ara, res més que això. I aquesta resposta té un corol·lari, en forma de pregunta invertida: què podem fer, nosaltres, catalans-no-del-Principat, per ajudar a aquesta independència? Em sembla ben clar que Catalunya no pot prescindir de cap bona voluntat i que, de bones voluntats, n'hi ha a tots els Països Catalans. La prioritat ha de ser aquesta independència, perquè el millor favor que pugui fer Catalunya a la resta de territoris catalanoparlants és esdevenir independent. Els beneficis per a tots nosaltres seran enormes. I aquesta prioritat inclou l'obligació de tothom de posar en un segon terme la qüestió, ara per ara purament teòrica, de la reunificació. Ara és l'hora de Catalunya i només si Catalunya esdevé independent es podrà començar a treballar de veritat en alguna forma

La prioritat ha de ser aquesta independència, perquè el millor favor que pugui fer Catalunya a la resta de territoris catalanoparlants és esdevenir independent

de reunificació. Així doncs, parlar d'aquesta reunificació com d'una condició prèvia a una declaració de sobirania em sembla contraproduent. Ja parlarem del Països Catalans quan Catalunya tingui un escó a les Nacions Unides. Ara, és l'hora de Catalunya. Que cap independentista no oblidí els Països Catalans, però que tots treballin, avui, per la independència de Catalunya.

Xavier Montanyà

França, gendarme d'Àfrica

Els amics de l'organització francesa Survie em fan arribar el darrer dossier, 'Zones d'ombre de l'intervention française au Mali. Elements de context et d'explication', del 24 de gener. Com dèiem tres dies abans a VilaWeb, ells tampoc no en tenen cap dubte: 'Una cosa és clara: les mines d'urani de Níger i els recursos potencials del nord de Mali representen una qüestió fonamental per a França i les empreses franceses.' A més, l'informe aporta més elements d'anàlisi molt interessants, i polièdrics, que resumiré més endavant perquè amplien allò que ja vam publicar.

Survie és l'organització més ben informada i combativa contra el neocolonialisme francès a l'Àfrica, i la 'Françafrique'. És independent. No cobra de l'estat ni de les empreses, com la immensa majoria d'ONG. Es finança amb les aportacions d'adherits, militants, venda de llibres i revistes. Lluita per la reforma de la política francesa de cooperació, basant-se en la sobirania dels pobles, l'accés de tots --al nord i al sud-- als béns públics mundials, i la lluita contra la impunitat i la banalització del

genocidi. Survie s'ha destacat, per exemple, per haver insistit a fer saber tota la veritat sobre les suposades responsabilitats de l'estat francès en el genocidi dels tutsis a Ruanda, l'any 1994.

L'informe, d'entrada, fa evident que pels malinesos l'amenaça dels grups islamistes és innegable, i ja ha fet fugir centenars de milers de persones. I que no és tan sols França la responsable total de la crisi. Dit això, per a ells, que tenen França com a tema d'anàlisi, constaten que la guerra de Mali s'inscriu en la línia de la política francesa a l'Àfrica dels darrers cinquanta anys. Ingerència diplomàtica, econòmica, financera i intervencionisme militar al servei dels interessos francesos. La intervenció s'ha decidit, com és habitual, sense debat real entre l'executiu i el parlament i, encara menys, amb el poble francès. Els estats que donen suport a Mali, inclosa França, sempre han ocultat les zones d'ombra de la democràcia malinesa. França ha contribuït a la política econòmica depredadora que ha arruïnat el país. Els alts dirigents malinesos han deixat que les institucions i l'exèrcit es degradessin. En

La guerra de Mali s'inscriu en la línia de la política francesa a l'Àfrica dels darrers cinquanta anys. Ingerència diplomàtica, econòmica, financera i intervencionisme militar al servei dels interessos francesos

conseqüència, al nord, els grups armats que es reivindiquen islamistes (Ansar Dine, Mujao i AQMI) han suplantat els tuaregs de l'MNLA en el control de la zona. Tuaregs i islamistes s'han beneficiat de les armes de Gaddafi, però també de les donades pels països occidentals als rebels libis.

[Llegiu l'article complet](#)

Catalunya es declara sobirana

CiU, ERC, ICV-EUiA i un diputat de la CUP voten a favor de la declaració que defineix el poble de Catalunya com a 'subjecte polític i jurídic sobirà' · El PSC s'alinea amb el no del PP i C's · Cinc diputats socialistes no voten

El Parlament de Catalunya va aprovar el 23 de gener un document històric, la declaració de sobirania (PDF), que defineix el poble de Catalunya com un subjecte polític i jurídic sobirà. Una declaració que comença el procés per exercir el dret d'autodeterminació i que ha de menar a una consulta sobre el futur polític del principat el 2014, tal com s'hi van comprometre CiU i ERC en l'acord de governabilitat. Aquests dos partits i ICV-EUiA havien subscrit el document, que també va rebre el vot afirmatiu d'un dels tres diputats de la CUP; els altres dos es van abstenir, per criticar 'les renúncies' amb què comença el procés.

El PSC finalment es va alinear en el bloc del no a l'autodeterminació, juntament amb el PP i Ciutadans, que van titllar la declaració de sobirania d'il·legal i inconstitucional. Però cinc diputats socialistes van protestar contra aquesta decisió del PSC i no van votar. Són Àngel Ros, Rocío Martínez Sampere, Marina Geli, Joan Ignasi Elena i Núria Ventura. Comptat i debatut, el no suma 41 diputat; el sí, 85, i hi ha dues abstencions.

La votació posava punt final a un debat que ha acaparat l'agenda política catalana des de fa gairebé dues setmanes, quan CiU i ERC van pactar la proposta inicial de resolució sobre la declaració de sobirania del poble de Catalunya. Durant els darrers dies, aquests dos partits han acordat una proposta final amb ICV-EUiA, que incloïa referències al paper del parlament com a impulsor del dret de decidir.

També es van acostar posicions amb la CUP, però com que no s'hi esmentaven explícitament els Països Catalans i s'hi mantenia la referència al marc europeu en l'exercici del dret de decidir, finalment només la diputada Georgina Rieradevall ha donat suport a la declaració. Els altres dos representants de la CUP, David Fernández i Quim Arrufat, han optat per l'abstenció.

CiU veu sorprenent el vot contrari del PSC

Pel que fa a les posicions defensades pels grups parlamentaris, CiU va qualificar de sorprenent el vot contrari dels socialistes, anunciat ja des del matí. 'És sorprenent que alguna força no hi sigui quan s'havia

compromès amb el dret de decidir', va assenyalar el president parlamentari de la federació, Oriol Pujol, adreçant-se al primer secretari del PSC, Pere Navarro. 'S'autoexclou o bé té unes altres servituds que no vol explicar', va reblar.

Segons Oriol Pujol, 'tothom que és partidari del dret de decidir, hi té cabuda, en aquesta declaració'. Per ell, 'si es vol el federalisme, prèviament s'ha de voler el dret de decidir'. En aquest sentit, també va assegurar que el text aprovat 'no és cap declaració a favor de l'estat propi, de la independència, del federalisme ni del pacte fiscal'.

Oriol Pujol va justificar la declaració de sobirania i el procés de transició nacional pel fet que el govern espanyol vol reformar 'el mapa administratiu i polític de l'estat espanyol mitjançant l'ofec econòmic'. 'El poble de Catalunya, en lloc de caure en la resignació, reacciona d'una manera molt clara', va dir. I encara afegí que el poble 'reclama poder parlar i poder ser consultat'.

Tot i els missatges adreçats al PSC, Pujol va dir que no era moment de fer retrets, perquè ahir era 'un dia històric' que havia d'anar revestit de 'solemnitat'. També va voler deixar clar que, tot i no acceptar esmenes a la proposta de declaració finalment aprovada, 'la porta queda oberta a tots' en el procés iniciat.

ERC

'El document que presentem avui es pot resumir amb una sola paraula: democràcia'. D'aquesta manera va introduir el president d'ERC, Oriol Junqueras, la declaració de sobirania. Digué que només hi havia un dret de decidir: el que permetia als ciutadans de Catalunya de decidir el seu futur sense dependre de cap institució externa. 'El dret de decidir consisteix a no haver de demanar permís per decidir', va definir. 'Per sobre de la voluntat democràtica dels ciutadans no hi ha res', insistia, per contradir els qui titllen el text de contravenir la legalitat espanyola.

Per a Junqueras, aquest 23 de gener serà en un dia 'històric' segons com acabi el procés, que necessitarà 'grans consensos' polítics, econòmics i socials.

L'entensa entre CiU, ERC i ICV-EUiA ha estat el factor clau per a aconseguir una resolució històrica com aquesta

ICV-EUiA creu que és una qüestió de democràcia

El president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Joan Herrera, no creu que el debat de la sobirania i el dret de decidir sigui entre 'sobiranistes i no sobiranistes', sinó entre 'aquells qui volen l'expressió democràtica de la ciutadania i els qui no'. Per ell, acceptar el dret dels catalans de decidir el seu futur és una qüestió de democràcia, i lamenta que alguns partits utilitzin la legalitat com a mur infranquejable per a la voluntat popular.

Tot i que el procés va començar 'malament', va dir Herrera, amb un acord de govern entre CiU i ERC en què es definien les bases perquè el poble de Catalunya exercís el dret de decidir, 'gràcies a l'esforç de tots' el text presentat ahir havia pogut comptar amb el suport d'una àmplia majoria. Qüestions com el lideratge del parlament, el foment de la participació social en el procés, o la garantia de la cohesió social i territorial hi foren afegides a instàncies d'ICV-EUiA.

Tot i l'àmplia majoria assolida, Herrera va assegurar que no deixaria de cercar un suport més ampli, tant al Parlament, i especialment dirigint-se a CUP i PSC, com a la societat catalana. 'Que no s'equivoqui ningú, això no s'acaba avui', apuntava.

La suma dels eco-socialistes al procés cap a la consulta és clara, perquè han signat la declaració de sobirania, però Herrera va posar tres condicions perquè ICV-EUiA s'hi mantingués fins al final: el procés s'hauria d'emmarcar en la defensa del dret de decidir i no en la defensa de la independència; s'hauria de liderar des del Parlament i la societat civil i no pas des d'un partit o dos que donin suport al govern; i s'haurien d'esgotar totes les etapes de negociació i diàleg.

'Depenent de la resposta a aquestes tres qüestions, ICV-EUiA serà en el procés o no hi serà', va assegurar Joan Herrera. Alhora, va anunciar que el seu grup també s'enfrontaria a la construcció d'un nou país que mantingués els privilegis d'unes poques elits o que no lluités decididament contra la corrupció.

La CUP fa un 'sí crític'

La CUP va emetre un 'sí crític' a la declaració de sobirania. Només un dels seus diputats, Georgina Rieradevall, hi va votar a favor per demostrar el compromís del partit amb la sobirania de Catalunya, però els altres dos es van abstenir, com a mostra de discrepància envers l'estratègia amb què s'ha iniciat aquest procés, 'perillósament vinculada a un acte de govern, a un acord a dues

bandes exclusiu entre CiU i ERC'. 'L'esquerra independentista està compromesa amb la lluita per l'alliberament nacional, perquè creu que la independència és l'instrument més poderós per retornar el poder polític i econòmic al poble', va dir el diputat Quim Arrufat. Segons ell, per assegurar que aquest procés respon estrictament a la voluntat del poble, el primer pas hauria de ser convocar un referèndum. I després, si el resultat és sí, començar a negociar amb la comunitat internacional. Amb tot, la CUP accepta que la consulta sigui l'últim punt del procés de sobirania, tal com va acordar la majoria parlamentària.

Les dues principals reserves eren que el text no recollia tan explícitament com voldrien el concepte de Països Catalans i la voluntat que tots els seus territoris compartissin un mateix projecte. Tampoc no comparteixen que es vinculí una hipotètica independència de Catalunya amb la pertinença a la UE i demanen que es doni llibertat als ciutadans per decidir quin model de país prefereixen.

Una declaració il·legal, segons el PSC

Al costat del no a la declaració, Pere Navarro va insistir que el PSC s'hauria adherit a un text que defensés el dret de decidir

amb les condicions jurídiques i legals necessàries i de manera acordada amb l'estat. Això no ho inclou la declaració presentada per CiU, ERC i ICV-EUiA, segons el líder dels socialistes, que, en la seva intervenció al ple, va acusar els tres partits de pressuposar el final del procés quan parlen de sobirania i, d'aquesta manera, condicionar-lo.

Navarro, citant l'estatut i la constitució espanyola, va voler argumentar que la declaració conjunta no respectava la legalitat. Si es vol un canvi, va defensar, s'hauria de començar impulsant modificacions en aquestes dues lleis. La proposta de resolució del PSC demana que es modifiqui la constitució espanyola i insta el parlament i el govern a impulsar-la.

El primer secretari del PSC va voler marcar distàncies amb allò que qualificà d'immobilisme del PP. Va reconèixer que els socialistes catalans no s'havien trobat còmodes amb la sentència del Constitucional espanyol sobre l'estatut, que no estaven d'acord amb l'actual model de finançament i, encara menys, amb la centralització que, segons ell, emprèn el govern del PP. Tanmateix, va afegir, són partidaris de recuperar allò que es va perdre amb la sentència o millorar el finançament a través d'una reforma constitucional que

El PSC s'ha trencat com mai abans, amb l'actuació de cinc diputats que s'han negat a votar contra la declaració de Sobirania

Vídeos de les intervencions dels diferents grups parlamentaris

Intervenció d'Oriol Pujol (CiU)

Intervenció d'Oriol Junqueras (ERC)

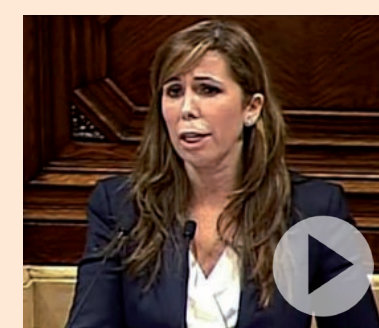
Intervenció de Pere Navarro (PSC)

Intervenció de Joan Herrera (ICV-EUiA)

Intervenció de Quim Arrufat (CUP)

Intervenció d'Alicia Sánchez Camacho (PP).

converteixi l'espanyol en un estat clarament federal. El federalisme, va dir, seria la millor solució per a Catalunya.

'No volem trencar, no volem marxar, volem continuar junts, però no d'aquesta manera', va dir. Segons ell, la declaració porta Catalunya a un 'carreró sense sortida', perquè divideix la societat, trenca vincles amb l'estat espanyol, perjudica l'economia catalana i posa en risc l'ancoratge a la UE. I, adreçant-se al president Mas, va dir que l'adhesió de CiU a les posicions d'ERC impediria que Catalunya exercís el dret de decidir. L'incompliment de la legalitat dificulta la consulta, segons Navarro. I va acabar dient: 'Tornem a la casella de sortida, al conflicte, allà on vostè potser està més còmode, però on Catalunya

sempre perd.'

Camacho afirma que és 'un dia trist'

La presidenta del PPC, Alicia Sánchez-Camacho, va començar la intervenció dient, en espanyol, que era un dia trist per a Catalunya. Els catalans viuen moments molt greus tant per la situació econòmica general, i per la crisi institucional i política afegida, segons ella. Va recordar que abans de les eleccions del novembre, els diputats dels grups favorables al dret de decidir eren 86 i ara són 87. I lamentà el cost econòmic, polític, social i institucional que, segons ella, havia tingut la convocatòria de comicis avançats. 'Tot per un diputat més', va dir. La seva conclusió és que la declaració que es votava s'aprovaria amb menys

suport que la reforma de l'Estatut. A la llista de greuges de la declaració, la líder dels populars catalans va afegir que era al marge del marc legal, que era inconstitucional i que, a Europa, només hi trobaria la complicitat dels euroescèptics. Amb l'aprovació del text, va dir Sánchez-Camacho, alguns volen iniciar un camí cap a la independència i desafiar el govern espanyol.

Sánchez-Camacho, que va celebrar que el PSC se situés 'en el costat de la legalitat i la democràcia', va assegurar que la gran majoria dels catalans no volien la independència de Catalunya. Voldrien, segons ella, que el govern es preocupés per allò que ara mateix és el seu problema: la crisi econòmica.

Sánchez, que va passar al català a mitja intervenció, va admetre que s'havien de millorar aspectes de l'estat autònom. Però això, afegí, no es pot fer des de la 'trencadissa', la divisió i la ruptura. Considera que Mas ha començat un camí cap al no-res que fins i tot motiva esquerdes dins de CiU. Furgant en la polèmica entre Convergència i Unió, Sánchez-Camacho va demanar als diputats d'Unió que no votessin a favor de la declaració.

'És possible d'encarar els problemes sense trencadisses ni divisions i amb un finançament millor', va dir. Però l'aprovació de la declaració és 'un engany'. 'No volen el dret a decidir, volen que els catalans diguin sí a la independència.' Va acabar remarquant que el PPC lideraria

el 'no' a la independència, i que no participaria de 'l'engany' per garantir la convivència i la pluralitat.

C's també creu que la declaració passa 'per sobre' la llei

En una intervenció íntegrament en espanyol, el president de C's, Albert Rivera, va acusar CiU, ERC i ICV-EUiA de 'passar per sobre' de la legalitat, la democràcia, el consens constitucional, l'estat de dret i l'Estatut. En un estat de dret, va dir, es respecten les lleis i qui les desafia va contra la democràcia, afegí.

Rivera va qualificar la declaració de 'deliri' portat a terme en una seu democràtica. El debat d'ahir, segons el líder de C's, era una manera de 'fer teatre, fent servir

una institució de l'estat'. Per això, Rivera instà Mas a començar a treballar en aquesta legislatura per resoldre els problemes que preocupen realment als catalans, que són, segons ell, la crisi econòmica i la desocupació.

El vot de C's contra la declaració sobiranista fou, segons Rivera, un vot afirmatiu a l'estat de dret, a la democràcia, a l'estatut, a la constitució espanyola, a la convivència i a la unitat de l'estat espanyol. I va acabar dient que construiria una alternativa als partits sobiranistes que fos capaç de fer possible un executiu català que defensés la unitat. ■

Declaració de sobirania i el dret a decidir del poble de Catalunya

"D'acord amb la voluntat majoritària expressada democràticament per part del poble de Catalunya, el Parlament de Catalunya acorda iniciar el procés per fer efectiu l'exercici del dret a decidir per tal que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya puguin decidir el seu futur polític col·lectiu, d'acord amb els principis següents:

"- Sobirania. El poble de Catalunya té, per raons de legitimitat democràtica, caràcter de subjecte polític i jurídic sobirà.

"- Legitimitat democràtica. El procés de l'exercici del dret a decidir serà escrupolosament democràtic, garantint especialment la pluralitat d'opcions i el respecte a totes elles, a través de la deliberació i diàleg en el si de la societat catalana, amb l'objectiu que el pronunciament que en resulti sigui l'expressió majoritària de la voluntat popular, que en serà el garant fonamental del dret a decidir.

"- Transparència. Es facilitaran totes les eines necessàries perquè el conjunt de la població i la societat civil catalana tingui tota la informació i el coneixement precís per a l'exercici del dret a decidir i es promogui la seva participació en el procés.

"- Diàleg. Es dialogarà i es negociarà amb l'Estat espanyol, les institucions europees i el conjunt de la comunitat internacional.

"- Cohesió social. Es garantirà la cohesió social i territorial del país i la voluntat expressada en múltiples ocasions per la societat catalana de mantenir Catalunya com un sol poble.

"- Europeisme. Es defensaran i promouran els principis fundacionals de la Unió Europea, particularment els drets fonamentals dels ciutadans, la democràcia, el compromís amb l'estat del benestar, la solidaritat entre els diferents pobles d'Europa i l'aposta pel progrés econòmic, social i cultural.

"- Legalitat. S'utilitzaran tots els marcs legals existents per fer efectiu l'enfortiment democràtic i l'exercici del dret a decidir.

"- Paper principal del Parlament. El Parlament, en tant que la institució que representa el poble de Catalunya, té un paper principal en aquest procés, i per tant s'hauran d'acordar i concretar els mecanismes i les dinàmiques de treball que garanteixin aquest principi.

"- Participació. El Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat han de fer partícips actius en tot aquest procés el món local i el màxim de forces polítiques, agents econòmics i socials i entitats culturals i cíviques del nostre país, i concretar els mecanismes que garanteixin aquest principi.

"El Parlament de Catalunya encoratja el conjunt de ciutadans i ciutadanes a ser actius i protagonistes d'aquest procés democràtic de l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya."

La resolució és precedida d'un preàmbul en què es fa un repàs històric del procés de la construcció política i institucional de Catalunya.

"Preàmbul

"El poble de Catalunya, al llarg de la seva història, ha manifestat democràticament la voluntat d'autogovernar-se, amb l'objectiu de millorar el progrés, el benestar i la igualtat d'oportunitats de tota la ciutadania, i per reforçar la cultura pròpia i la seva identitat col·lectiva.

"L'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves institucions seculares i en la tradició jurídica catalana. El parlamentarisme català té els seus fonaments en l'Edat Mitjana, amb les assemblees de Pau i Treva i de la Cort Comtal.

"Al segle XIV es crea la Diputació del General o Generalitat, que va adquirint més autonomia fins actuar, durant els segles XVI i XVII, com a govern del Principat de Catalunya. La caiguda de Barcelona el 1714, arran de la Guerra de Successió, comportà que Felip V abolís amb el Decret de Nova Planta el dret públic català i les institucions d'autogovern.

"Aquest itinerari històric ha estat compartit amb altres territoris, fet que ha configurat un espai comú lingüístic, cultural, social i econòmic, amb vocació de reforçar-lo i promoure'l des del reconeixement mutu.

"Durant tot el segle XX la voluntat d'autogovernar-se de les catalanes i els catalans ha estat una constant. La creació de la Mancomunitat de Catalunya el 1914 suposà un primer pas en la recuperació de l'autogovern, que fou abolida per la dictadura de Primo de Rivera. Amb la proclamació de la Segona República espanyola es constituí un govern català el 1931 amb el nom de Generalitat de Catalunya, que es dotà d'un Estatut d'Autonomia.

"La Generalitat fou de nou abolida el 1939 pel general Franco, que instaurà un règim dictatorial fins al 1975. La dictadura va comptar amb una resistència activa del poble i el Govern de Catalunya. Una de les fites de la lluita per la llibertat és la creació de l'Assemblea de Catalunya l'any 1971, prèvia a la recuperació de la Generalitat, amb caràcter provisional, amb el retorn el 1977 del seu president a l'exili. En la transició democràtica, i en el context del nou sistema autonomista definit per la Constitució espanyola de 1978, el poble de Catalunya aprovà

mitjançant referèndum l'Estatut d'Autonomia de Catalunya el 1979, i celebrà les primeres eleccions al Parlament de Catalunya el 1980.

"En els darrers anys, en la via de l'aprofundiment democràtic, una majoria de les forces polítiques i socials catalanes han impulsat mesures de transformació del marc polític i jurídic. La més recent, concretada en el procés de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya iniciat pel Parlament l'any 2005. Les dificultats i negatives per part de les institucions de l'Estat Espanyol, entre les quals cal destacar la Sentència del Tribunal Constitucional 31/2010, comporten una negativa radical a l'evolució democràtica de les voluntats col·lectives del poble català dins de l'Estat Espanyol i crea les bases per una involució en l'autogovern, que avui s'expressa amb total claredat en els aspectes polítics, competencials, financers, socials, culturals i lingüístics.

"De diverses formes, el poble de Catalunya ha expressat la voluntat de superar l'actual situació de bloqueig en el si de l'Estat Espanyol. Les manifestacions massives del 10 de juliol de 2010 sota el lema «Som una Nació, nosaltres decidim» i la de l'11de setembre de 2012 sota el lema «Catalunya nou Estat d'Europa» són expressió del rebuig de la ciutadania envers la manca de respecte a les decisions del poble de Catalunya.

"Amb data 27 de setembre de 2012, mitjançant la resolució 742/IX, el Parlament de Catalunya constata la necessitat que el poble de Catalunya pogués determinar lliurement i democràticament el seu futur col·lectiu mitjançant una consulta. Les darreres eleccions al Parlament de Catalunya del 25 de novembre de 2012 han expressat i confirmat aquesta voluntat de forma clara i inequívoca.

"Per tal de portar a terme aquest procés, el Parlament de Catalunya, reunit en la primera sessió de la X legislatura, i en representació de la voluntat de la ciutadania de Catalunya expressada democràticament a les darreres eleccions, formula la següent: Declaració de sobirania i el dret a decidir del poble de Catalunya."

Traduccions de la declaració de sobirania del Parlament de Catalunya

Gràcies a la col·laboració dels lectors de VilaWeb, us podem oferir la traducció de la declaració de sobirania aprovada pel Parlament de Catalunya el 23 de gener de 2013 en 43 llengües.

Esperanto

El camí cap a la independència, pas a pas

El debat balear

Bartomeu Mestre i Sureda, blocs.mesvilaweb.com/balutxo

El balearisme; eina de l'espanyolisme

A banda la indiscutible realitat geogràfica de l'arxipèlag, les illes Balears i Pitiüses són territoris que, políticament i culturalment, no constitueixen cap ens amb entitat i identitat definides. Fan part, totes i cada una de les illes, de l'esquarterada nació catalana. Aquesta realitat objectiva no va poder ser esvaïda ni tan sols amb els decrets de Nova Planta. L'allau de dades i documents que certifiquen la pertinença a la catalanitat és, per més que amagada, intensa i immensa. Tal era la dimensió, impulsada i multiplicada arran de la Renaixença, que, per fer-hi front, Espanya va inventar i atiar una hipotètica identitat mallorquina o balear. Aquesta pràctica ha deixat petjades inesborrables de la malifeta. El problema és que, els darrers anys, alguns hipotètics nacionalistes han oblidat la manipulació i han caigut en el parany de quatre potes.

Hi ha una realitat inqüestionable i és que Espanya no podria suportar enfrontar-se al conjunt de la nació catalana. L'èxit de l'esquarterament és indiscutible.

El valencianisme i el balearisme són, per tant, una victòria d'Espanya i, per això, els alimenta a consciència del gran benefici que li confereix la vella tècnica del 'divide et impera'.

Referències a la identitat nacional de les Balears

El març de 1902, l'arribada a Mallorca de les despulles de Jaume III s'utilitzà políticament per afavorir un artificial sentiment balear anticatalà. Al darrere, hi havia la mà d'Antoni Maura i d'Alfons XIII. Els intel·lectuals illencs aprofitaren el I Congrés Internacional de la Llengua Catalana per fer una proclama més enllà de la lingüística. Prat de la Riba ho descriu: 'Alcover ha afirmat la unitat de Catalunya en declarar que quan es parla de catalans s'ha d'entendre que es parla de tots els homes de llengua catalana.' Pere Oliver i Domenge també se'n fa ressò: 'Mossèn Alcover s'aixecà per demanar que, responenent a la identitat que els ajuntava, haguessin l'acord anhelat de donar-los, a tots els homes de

les terres on és parlat el nostre idioma, l'honorable dictat de catalans.' Gabriel Alomar refermà el sentit unitari: 'Veieu-la bé, la nacionalitat catalana, espargida i esquarterada a través de les costes lllevantines d'Espanya i més enllà de la mar, i fins més enllà de la frontera francesa. Per sobre aqueixa total Catalunya ha passat un fibló de raons d'estat artificials, de dogmes i doctrinarismes pedantescs, pels quals se l'ha volguda junyir violentament a una raça estranya, se li ha volgut rompre la seva unitat íntima i nàdiva.' Antoni M. Alcover persevera: '¿Som catalans els mallorquins? La nostra nacionalitat és la catalana; la nostra personalitat, si l'hem de recobrar, no l'esperem de la gent de Madrid, que no ens concediran mai altra categoria que la de provincianos. La nostra personalitat ètnica, si l'hem de recobrar, ha d'ésser amb Catalunya. Allunyar-nos de Catalunya, pretenir refermar la nostra tradició sense Catalunya, és una al·lotada, una ximplesa.'

Llegir-ne l'article complert

Pau Obrador, sociòleg i geògraf menorquí.

Professor de turisme a la Universitat de Sunderland.

'La independència de Catalunya serà una oportunitat única per a Menorca'

La setmana passada Última Hora va publicar una enquesta segons la qual Menorca era l'illa on el dret de decidir tenia més suport. Segons l'estudi de l'IBES, si es fes un referèndum, el 19% dels menorquins votaria a favor de la independència. Aquest resultat no és cap sorpresa. Menorca té les mateixes condicions objectives que Catalunya pel que fa al dèficit fiscal i la croada identitària de l'espanyolisme hi és especialment dura. Enfront d'una realitat tan crua, la independència és vista com una possibilitat a tenir en compte per part d'un sector creixent de la població. Açò es reflecteix ja en la vida política i social de l'illa. El menorquinisme polític, per mitjà del PSM, ha evolucionat de manera inequívoca cap a posicions clarament sobiranistes. Tanmateix, Menorca és la illa on l'independentisme clàssic té més poc arrelament. Rarament s'hi veuen estelades. A diferència de Mallorca i Eivissa, la presència d'ERC i més formacions de l'esquerra independentista

sovint no arriba a esser ni a testimonial. Literalment, caben tots dins un taxi.

Tot i formar part d'una mateixa nació cultural, Menorca no s'integrarà en el nou estat, almanco en un primer moment. Això és així perquè avui no hi ha pas una majoria social favorable a obrir un procés sobiranista. Només un conseller menorquí –de tretze– dona suport al dret d'autodeterminació del poble de Menorca. Quan la independència de Catalunya es faci efectiva, Menorca restarà per tant en una posició estranya. La ciutat de referència de Menorca, on la majoria de nosaltres hem anat a estudiar, passarà a formar part d'un estat nou. Això farà augmentar a les estadístiques oficials el nombre de turistes estrangers que ens visiten, però també la nostra comunicació cultural i política. Hi haurà un fet insòlit a Europa: els territoris de parla catalana quedaran dividits en cinc estats diferents.

Hi ha pocs dubtes de la viabilitat econòmica d'una Catalunya independent, i no diguem dels Països Catalans, sobretot si, com es preveu, no tenen ni exèrcit ni estructures d'estat, que Espanya sí que té. No és pas tan clara la viabilitat d'Espanya. Sense els impostos dels catalans, Espanya perdrà més d'un 20% de la recaptació impositiva actual i només un 16% de la població. És a dir, perdrà més ingressos que no despeses. La proclamació de l'estat català motivarà de segur un cataclisme sense precedents a Espanya, que pot tenir conseqüències molt negatives a Menorca. Espanya té una estructura econòmica poc productiva i unes institucions molt feixugues amb flaires imperials. En un primer moment, ens caurà a sobre una reforma de caire autoritari, que ja es pot ensumar. Tot fa pensar que se suprimirà l'estat de les autonomies i es prohibirà tot allò que soni a català.

[Llegir-ne l'article complet](#)

Antoni Lluís Trobat, activista cultural i historiador

Des de baix, des de l'illa: una aportació confederal al debat identitari illenc

Sens dubte, el procés cap a l'autodeterminació del Principat de Catalunya contribuirà a fer reviscolar, a les Illes Balears i Pitiüses, el debat sobre el propi futur. He dit futur. Perquè les identitats, sortosament, són ben clares. No és descobrir la sopa d'all afirmar que el sentiment majoritari imperant és insularista. Ho reconeixen tots els sectors polítics que reivindiquen la praxi i l'àmbit d'actuació en l'autocentrament al territori. Sigui l'esquerra sobiranista en tota la pluralitat –des de l'EI al PSM i a Entesa–, sigui el regionalisme de centre-dreta –recordem que UM no es va articular amb partits germans de les altres illes fins poc abans de dissoldre's–, tothom ho ha vist històricament clar. Construir des de la base. Edificar un cos polític i cultural –la catalanitat, per a la majoria, tot i que amb ritmes i horitzons diferents: uns volen ser un estat, uns altres una comunitat 'de primer nivell'– començant des de la pertinença més propera:

l'illa –'la nació sentimental' que teoritzava el professor Damià Pons als anys noranta– i el poble, la vila, la ciutat –el municipalisme ha estat, 'de facto', una de les característiques essencials del nacionalisme illenc de la transició ençà.

El balearisme sincer no espanyolista ha fracassat i, sospito, que no ha estat sinó una formulació estratègica: una mena de tercera via per a aplegar el criollisme d'aquella massa ciutadana que no es definia catalana des del segle XVII, molt abans de Felip V, però sabia, ni que fos antropològicament, que no era espanyola. Res que no es quedés a les ponències de determinats partits que ben poca gent llegeix i en alguns cenacles universitaris.

En qualsevol cas, avui, dins el món sobiranista illenc no hi ha cap debat sobre si la nació política són els Països Catalans, les Balears o cadascuna de les

illes; ni sobre quin ha de ser el subjecte polític que porti a la plenitud nacional. L'únic debat, l'única esclatxa, és la que cada vegada més, i s'accentuarà tan bon punt el Principat s'emancipi, hi ha entre els destructors del país i els defensors –es diguin, aquests darrers, Ahmed, Margalida o José. En aquest sentit, segurament les illes hauran d'anar plegades si volen avançar cap a la sobirania i trobar-se amb la resta de territoris. Però no necessàriament.

Tot plegat ens porta a una qüestió, tanmateix, que ens preocupa a molts illencs especialment. No és agosarat de dir que hi ha poques personalitats del món de la cultura, la societat civil i la política principatines amb capacitat de parlar de les nostres quatre illes amb propietat, amb coneixement de causa.

[Llegir-ne l'article complet](#)

Tres dissenys per al 2013

VilaWeb ha preguntat a una sèrie de personalitats de tots els Països Catalans quins serien els seus tres dissenys per al 2013.

Us oferim un resum de les seves respostes.

Disseny per al 2013, la llista de projectes

Si, com deia l'escriptora i traductora Mary Ann Newman, un disseny possible és un projecte realitzable, la relació de dissenys que segueix és tot un programa de projectes per enfil·lar. Gairebé una cinquantena, a vegades ben concrets, a vegades prou genèrics. Són els que VilaWeb ha aplegat durant el mes de gener, en la sèrie 'Tres dissenys possibles per al 2013'. Hi han participat vint-i-dos personatges significatius en àmbits diversos de la societat. Llegiu-vos aquesta llista de voluntats, propostes, projectes i veureu com paga la pena.

Alguns dissenys fan de mal complir, són 'possibles però improbables' com apunta el científic Juli Peretó. Alguns altres, ben concrets i que es poden fer realitat en els propers dies, com el disseny de Carme Forcadell, presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana, sobre la incorporació de la ciutat de Barcelona a l'Associació de Municipis per la Independència. De fet, forces polítiques municipals es van fer ressò del disseny expressat per Forcadell a VilaWeb.

Hi ha dissenys radicals, com el de l'escriptor Martí Sales que demana l'eliminació dels mercats financers, i alguns altres d'arrel filosòfica, com el del periodista Lluís Foix que diu que 'el segle XXI ha de ser el segle de l'altre, que ha d'ocupar un espai digne dintre el nostre univers', o el del periodista científic Martí Domínguez que apel·la a la humanitat de l'individu.

Hi ha una gran preocupació social: pels desnonaments, per la corrupció generalitzada, per la desocupació, per la impunitat dels responsables de la crisi ('la gran estafa', que en diu l'artista Antoni Miró)... Hom desitja una societat més justa i solidària, també vinculada al procés cap a la independència, un disseny d'àmplia majoria entre els participants en la sèrie.

Disseny per al 2013

—Que s'acabin els desnonaments.

—Que es redueixi d'una manera notable la desocupació.

—Que el conjunt de la societat catalana concentri les energies culturals, polítiques i creatives en el procés cap a la independència.

—Que una immensa quantitat de catalans, d'origen i nouvinguts, siguin capaços de resistir l'allau d'insults, amenaces i paranys que ens posaran (en el procés cap a la independència).

—Que es construeixi bé l'Agència Tributària de Catalunya com a hisenda pròpia.

—Que l'Institut Català de Finances es converteixi en el banc públic català.

—Que el 2013 serveixi per assolir una majoria de catalans amb què puguem proclamar el 2014 una Catalunya lliure.

—Que això de pensar quin país volem ser sigui una decisió ponderada entre tots.

—Que respectem més l'altre, íntegrament.

—Que l'home es comporte humanament. Que faci honor al seu nom científic, 'Homo sapiens'. Per això voldria que la cultura recuperés el seu lloc en la societat, i que dins la cultura hi hagués la ciència, d'una manera totalment natural. Una humanitat més culta, més formada, més racionalista, més atenta al conreu de la ciència, i en què el diàleg constructiu dels uns amb els altres siga la norma.

—Que el govern de Catalunya preserve l'estructura de recerca científica pròpia.

—Que el País Valencià copie de manera correcta el model de Catalunya i comence a espolsar-se l'estructura funcional escleròtica, per fer un pas endavant en la recerca científica.

—Que el País Valencià recupere l'empenta per la llibertat nacional.

—Que la justícia respongui a les legítimes expectatives dels ciutadans.

—Que els corruptes i responsables de la crisi vagin a la presó.

—Que els qui tenen responsabilitats públiques no caiguin en actes de corrupció. Que es gestioni el bé públic amb eficàcia i no amb presumpció o vanitat.

—Que augmente la consciència ciutadana sobre el deute impropï, les males pràctiques financeres i la corrupció política.

—Que es posin les bases d'un creixement econòmic de Catalunya seriós, allunyat de les ficcions i corrupcions de les darreres dècades dels successius governs espanyols amb complicitats catalanes.

—Que la gent jove tinga futur.

—Més justícia social a l'hora d'abordar aquesta crisi econòmica.

—Que l'empresa catalana continuï internacionalitzant-se com ho ha anat fent els darrers anys; que evitem el tancament d'empreses i la pèrdua d'ocupació, que costa molt de tornar a crear.

—Stop als mercats financers.

—Aconseguir de mancomunar els esforços de molts col·lectius per a pal·liar la gana, la necessitat material i la fretura d'un percentatge altíssim de la població illenca.

—Crida a la militància, a favor d'una societat governada per les persones i no per entitats abstractes d'interessos absolutament aliens i contraposats als nostres.

Llegeix-ne la resta de l'article

Josep-Maria Terricabras

'Desitjo per al 2013 que el Premi Nacional de Literatura es doni a una obra en català'

'Són tres desigs concrets, possibles i necessaris, que sorgeixen pensant en el 2012 i mirant cap al 2014. Tres desigs que poden ajudar a construir les estructures d'estat i clarificar posicions, sobretot. I tracten de la defensa de la llengua, la recerca i la solidesa bancària i de la hisenda catalana.' Així justifica els tres anhels possibles el filòsof Josep-Maria Terricabras, que enceta una sèrie a VilaWeb sobre desigs per al 2013.

Desig número 1

Que el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) doni el Premi Nacional de Literatura a una obra escrita en català. Sembla increïble que s'hagi de demanar això, però no ho és gens si resulta que el president del CoNCA, Carles Duarte, va dir que per què no atorgar el premi a una obra escrita en castellà. A vegades sembla que els dirigents del país no sàpiguen quina és la llengua del país. Es pensen que el país en té dues. No, en té una. Potser es confonen, perquè ells almenys en tenen dues. I què? Jo, per sort, en tinc sis, però el país només una, el català.

Desig número 2

Que es creï la marca 'Universitat de Catalunya', que inclogui les onze universitats públiques de Catalunya, a l'estil de la Universitat de Califòrnia, que inclou sis o set campus. Seria una marca important, que ens permetria de figurar en el rànquing de tesis publicades, etc. Sumant les universitats públiques catalanes, tindríem un pes internacional molt més important. I això no restaria independència a les universitats individualment. Aquesta proposta és fàcil de realitzar. Ja es va proposar en un llibre blanc sobre la universitat a Catalunya.

Desig número 3

Que es construeixi bé l'Agència Tributària de Catalunya com a hisenda pròpia, i que l'Institut Català de Finances es converteixi en el banc públic català. Això s'ha de fer aquest 2013 amb vista a les aspiracions del 2014. L'Agència Tributària la va crear el tripartit l'any 2008, però no s'ha desenvolupat. I l'Institut Català de Finances va néixer el 1985 amb el segon govern de Jordi Pujol, per ajudar –amb crèdits– organismes públics i privats. Però es tractaria de convertir-lo en el banc públic de Catalunya.

Totes tres propostes són possibles i és desitjable que s'acompleixin aquest 2013 amb vista a la fita del 2014.

Mary Ann Newman

‘Desitjo per a Catalunya el mateix que per als Estats Units: un electorat, un poble, actiu i activista’

Comença dient Mary Ann Newman, escriptora i traductora, activista de la cultura catalana als Estats Units: ‘Sobre l’encàrrec de fer tres disigs possibles, o realitzables: Quan m’hi he posat, quan realment hi he pensat, no ho he trobat fàcil. Per una rebequeria, potser. Això del desig possible em provoca una curt-circuit lingüístic. Allò desitjat és una cosa que es fa esperar. Un desig, d’alguna manera, és una cosa no realitzable; quan s’aconsegueix, es mor. Els desitjos sempre tenen un no-sé-què eròtic, encara que no vagin de sexe.’

Desig número 1

Desig americà: Fa quatre anys Barack Obama va ser elegit el primer president africano-americà. Això va produir una sensació d’eufòria fins i tot en gent que no l’havia votat. Però no en tots, i una part important de la resistència que va sorgir a la seva presidència, al seu lideratge, traspuava racisme, prejudici, i un sentiment de part dels detractors, de què els havien “robat” el país. Passat el primer xoc després de l’aparició del Tea Party, quan ens havíem acostumat a tenir un home negre a la Casa Blanca, una part important del país va tornar a les seves coses, i no va ser fins les properes eleccions que la gent es va tornar a posar en marxa per reelegir Obama (cal dir que no es van desfer del tot les xarxes d’Obamistes, però no eren visibles).

Desig número 2

Desig català: Ha estat apassionant ser testimoni de l’acceleració del procés sobiranista com a resultat de la gran manifestació de l’11 de setembre, de la resposta decidida del President Mas, i d’unes eleccions que han retratat l’àmplia gamma de postures al respecte. Envejo des del mastodont d’Estats Units --too big to fail, sí, però també ja gairebé massa gran per gestionar-- l’agilitat d’un país de dimensions més reduïdes, més manejables, potser intrínsecament més democràtiques.

Desig número 3

Desig personal. Desitjaria tornar a fer natació. I no enrotllar-me tant. Apa.

Lluís Foix

‘El segle XXI ha de ser el segle de l’altre’

Tres idees que exposa el periodista Lluís Foix, que es deriven dels tres disigs. Primera: ‘El segle XXI ha de ser el segle de l’altre, que ha d’ocupar un espai digne dintre el nostre univers.’ Segona: ‘Un país on la corrupció política queda impune és un país que no progressa des de cap punt de vista. Es degrada cívica i moralment.’ Tercera: ‘Catalunya ha de tornar a ser una societat compassiva, que es preocupi amb fets de la precarietat dels més desvalguts.’

Desig número 1

Aquest 2013 voldria que fos un any en què respectéssim més l’altre, integrament: les seves idees, la manera de ser, la procedència. Perquè per mi el segle XXI ha de ser el segle de l’altre, que ha d’ocupar un espai digne dintre el nostre univers.

El fet que l’administració dels Estats Units hagi decidit de legalitzar onze milions d’immigrants il·legals és molt important, manifesta la seva força i la seva generositat i tindrà efectes molt positius en el futur d’aquell país.

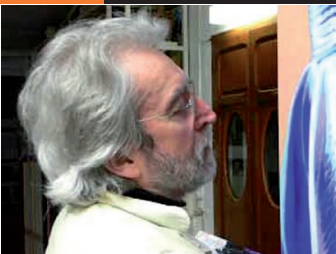
Respecte de les posicions polítiques a Catalunya en un fet tan important com el procés cap a la independència, que tothom pugui expressar-se lliurement, amb claredat, que es faci raonant, amb esperit de diàleg i de respecte cap a la posició de l’altre. Penso que hi ha més d’una manera de decidir el futur i totes són legítimes.

Desig número 2

M’agradaria que el 2013 fos un any en què l’honestedat de les persones i especialment dels càrrecs públics es manifestés d’una manera més transparent. Que s’ataquessin tots els casos de corrupció amb totes les garanties jurídiques, però que cap acció delictiva no quedés impune. Un país on la corrupció política queda impune és un país que no progressa des de cap punt de vista. Es degrada cívica i moralment.

Desig número 3

Cercar mecanismes per aconseguir una societat més solidària amb els més fràgils: desocupats, desnonats, malalts que no poden pagar els medicaments més cars... Que el govern recuperi la despesa en recursos per a l’educació i la recerca. Catalunya ha de tornar a ser una societat compassiva, que es preocupi amb fets de la precarietat dels més desvalguts. Cada persona que queda exclosa socialment o econòmicament és una petita taca que no se’n va mai més.

Antoni Miró

'Que l'espècie humana entengui que sense respectar la natura el nostre final és pròxim'

L'artista Antoni Miró, sempre compromès, és sintètic, contundent a l'hora de formular els tres disigs. Demana presó contra els responsables de la crisi econòmica, que ell anomena 'gran estafa'. Parla d'organitzar-se solidàriament i d'aconseguir la independència; i també demana respecte a la natura, imprescindible per a la supervivència de l'espècie.

Desig número 1

Que els responsables de la gran estafa, tan polítics com banquers, vagin a parar tots a la presó.

Desig número 2

Que la gent treballadora del món sàpiga organitzar-se solidàriament contra els depredadors i sàtrapes. I en el nostre cas, que aconseguim la independència.

Desig número 3

Que l'espècie humana entengui que sense respectar la natura el nostre final és pròxim

Albert Dasí

'Per tota aqueixa gernació de corruptes fatxendes: a la urbanització de Picassent'

Els disigs d'Albert Dasí, director de l'Escola Gavina de Picanya (l'Horta Sud), són contundents i amb potència literària. Comença dient: 'Durant anys el govern del PP s'ha ensenyorit de València amb traïdoria, mitjançant el frau i la corrupció. Han amagat un país viu, entusiasta i creatiu. El meu primer desig és per a tota aqueixa gernació de corruptes fatxendes: a la urbanització de Picassent, home, a passar anys i panys a pa i aigua...'

Desig número 1

Durant anys el govern del PP s'ha ensenyorit de València amb traïdoria, mitjançant el frau i la corrupció. Han amagat un país viu, entusiasta i creatiu. El meu primer desig és per a tota aqueixa gernació de corruptes fatxendes: a la urbanització de Picassent, home, a passar anys i panys a pa i aigua, ells i tothom qui s'haja beneficiat d'aïtal desvergonyiment: dones, fills, cosins, cunyats, pares i iaïos si cal.

Desig número 2

L'escola i els mestres, la música i els músics, el teatre i els actors, escriptors, llibreters, artistes, artesans, gent de la cultura i del país, hi ha un delubí d'homes i dones que han fet possible de sobreviure a la solside d'aquells corruptes ingrats. Que han mantingut la flama d'un valencianisme viu necessari com el pa i l'oli. El segon desig és que puguem ser on els pertoca: viure decentment amb la dignitat que mereix l'ànima que han demostrat.

Desig número 3

El camp és un erm sense futur, malgrat el reg gota a gota, malgrat les séquies i malgrat la manera com dessagnem el riu vell. L'ofici de llaurador, tot i que en som hereus, és a perdre; inútil. Sobretot per cent anys de polítiques errònies contra el camp. El tercer desig fóra comprovar si hi ha un altre camí possible, per a la terra i per a qui vol viure'n. Sense retòrica ni heroïcitat, ni 'mamons' miracles. Ni cap dels partits que ens han governat des d'espunya.

Santiago Vidal

'Que la justícia respongui a les legítimes expectatives dels ciutadans'

El jutge Santiago Vidal apunta, d'entrada: 'En un any que hom preveu tan difícil o més que els darrers des de la crisi del 2008, els disigs que voldria que es fessin realitat són molts més que tres. Són tants els àmbits on caldria millorar els nivells de compromís de la nostra societat, que simplificar sempre esdevé una tasca complexa i, de segur, injusta per als qui resten oblidats. Malgrat tot, intentaré fer tres propostes.'

Desig número 1

Voldria que finalment la justícia respongués a les legítimes expectatives dels ciutadans, no solament en relació amb la qualitat del servei públic, sinó també en el compliment del deure que tenim tots els jutges, independentment de la ideologia individual, de protegir els ciutadans més desvalguts. Són ells, i no pas els qui pertanyen al món financer, polític o empresarial, que més necessiten uns tribunals independents que sàpiguen interpretar la llei amb l'objectiu de resoldre cada cas concret d'una manera justa i ràpida.

Desig número 2

El poble de Catalunya ha començat un procés polític i jurídic molt complicat però alhora engrescador vers l'exercici del dret d'autodeterminació. Els problemes i entrebancs de tota mena que aniran sortint aquest 2013 seran enormes; i caldrà afegir-hi els que crearan artificialment des de l'estat espanyol per evitar que la consulta popular s'acabi fent. Desitjaria que una immensa quantitat de catalans, d'origen i nouvinguts, fossin capaços de resistir l'allau d'insults, amenaces i paranys que ens posaran. Caldrà combinar seny i raixa, però no defallir mai en la reclamació del dret de decidir el nostre futur.

Desig número 3

Com a darrer punt d'aquesta carta pública plena d'il·lusió, voldria expressar les meves esperances que tothom que ha perdut la casa o la feina trobés una sortida digna a la terrible situació que viu. En un país que ha malbaratat quantitats ingents de recursos públics en el sector financer, i que ha permès que uns quants privilegiats s'aprofitessin de llur situació de domini econòmic o polític per a obtenir uns beneficis abusius, esdevé urgent que tots plegats –començant pel govern i les entitats bancàries– fem els passos que calgui per donar una segona oportunitat als qui ho han perdut tot. Tant de bo l'any 2014, que serà determinant en molts conceptes, la seva situació sigui una mica més suportable.

FOTOESPAI B.C.I.

Escola de fotografia

www.fotoespai.cat

La xarxa radial espanyola fins a Figueres

Josep Vicent Boira,
geògraf de la Universitat de València

‘No és casual que Catalunya i el País Valencià siguin les més endeutades’

La crisi al País Valencià no és estrictament derivada de la corrupció o el malbaratament sinó que és conseqüència de quinze anys de no fer res amb el model productiu. Les mesures aprovades pel Consell serviran per millorar la liquiditat en un moment concret, però ens enfrontem a un problema major: el canvi del sistema productiu. I en eixe canvi productiu, hi ha uns elements prioritaris.

Un és la necessitat d'un nou sistema de finançament. No és casual que Catalunya i la Comunitat Valenciana siguin les comunitats més endeutades, respon a un sistema que perjudica les comunitats que tradicionalment han aportat més a l'estat espanyol. L'article d'ahir al Financial Times sobre l'economia espanyola parla de l'increment del deute de les comunitats i destaca la situació a Catalunya i la Comunitat Valenciana. Quan dues comunitats amb formacions de

govern tan diferents i polítiques tan dispars se situen com les més endeutades és que alguna cosa falla en els seus sistemes de finançament. No podem separar les retallades del fet de tenir un sistema de finançament dolent que afecta de manera principal les comunitats amb un sistema productiu característic.

L'altre element important del canvi productiu és la necessitat d'inversió en infraestructures, com per exemple, el corredor mediterrani.

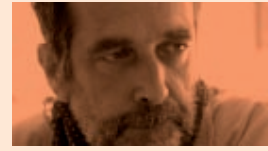
Tenim davant un problema molt gros, i és que la gran responsabilitat de la Generalitat Valenciana ha estat la de no prendre mesures durant els últims quinze anys. I ara estem pagant-ho.

Sobre el govern de concentració que proposa l'economista Ernest Sena, crec que és una bona idea que no s'ha explorat mai, la d'un

gran acord entre els principals partits, deixant de banda les dinàmiques polítiques. Però el País Valencià té una altra assignatura pendent, que no sé si el president Fabra estarà disposat a assumir: un lideratge moral.

La regeneració moral no és tan important com l'econòmic, però és fonamental. Replantar-se la moralitat en la vida pública és una assignatura pendent sense la qual les retallades seran posades en dubte. Fa falta una autoritat moral per tirar endavant operacions com aquestes. Pot vindre d'un govern de concentració o bé de la presència al govern de tècnics no implicats en les forces polítiques.

Actualment assistim a un final d'època. Hi ha retallades però també observem qüestions positives com el trencament d'inèrcies. La Comunitat Valenciana encara té moltes coses a dir, però ara cal un lideratge moral fort. ■

Hervé Pi,
activista i militant per la llengua nord-català

‘Aquest TGV és un TGV espanyol, amb mentalitat espanyola’

Aquest TGV té dues cares. Des del nord, tot lligam amb la Catalunya del sud ens interessa molt, evidentment. Però aquest TGV no ha estat pensat per relligar els territoris del nostre país, sinó que és un tram d'una xarxa de trens espanyola. De fet, ni tan sols és un TGV pensat per lligar Catalunya amb la resta d'Europa.

Per exemple, fins ara podíem anar amb TGV fins a Figueres, però no serveix de gaire res perquè des de Perpinyà no pots anar a passar al dia a Figueres i tornar a casa. Cal esperar l'endemà per a agafar el TGV de tornada.

A més, encara no sabem ni tan sols si els TGV que vagin a París des de Barcelona faran parada a Perpinyà. De fet, no sabem ni on s'instal·larà l'estació. Ara per ara és al centre, però hi ha una proposta de posar-la al costat de l'aeroport i fins i tot hi ha qui diu que podria anar a parar

a Narbona. En part, això depèn de les administracions locals i en aquests moments hi ha una lluita entre el Consell Regional i l'Ajuntament de Perpinyà que fa que no sapiguem res sobre l'estació.

En canvi, els trens normals que ens comuniquen amb la Catalunya del sud són escassos i no funcionen bé, amb un tram de via desastrós. A parer meu hauria estat molt més important d'invertir en aquestes infraestructures, sobretot si hi hagués hagut el propòsit de relligar el país.

Ep, això que dic són els fets, però també estic convençut que a la llarga el TGV serà molt important per a comunicar Catalunya amb Europa. Una cosa no treu l'altra, però és evident que aquest TGV és un TGV espanyol, amb mentalitat espanyola, i de cap manera no és ni un TGV dels Països Catalans ni un TGV pensat per pintar els

Països Catalans a Europa. I no cal dir que per anar de Perpinyà a València, per exemple, no hi hem guanyat res.

Per tant, tot allò que siguin nous llaços amb el sud ens interessa molt. En aquest sentit, benvingut sigui el TGV, però siguem conscients que potser passa de llarg i que pel bé del país caldrien moltes més infraestructures. ■

S'ha mort l'actriu Anna Lizaran

Reconeguda com una de les més grans actrius de l'escena catalana, Anna Lizaran tenia 68 anys

L'actriu Anna Lizaran s'ha mort aquest 12 de gener d'un càncer que se li va diagnosticar fa poc.

Amb més de quaranta anys de professió al seu darrera Anna Lizaran havia treballat a Comediants i havia estat una de les fundadores del Teatre Lliure. Lizaran havia suspès la participació en l'espectacle 'La Bête', que inaugurava la temporada al Teatre Nacional aquest setembre, per problemes de salut. La seva darrera obra ha estat 'Agost', al TNC, per la qual es va guanyar un reconeixement unànime.

Anna Lizaran va estudiar art dramàtic al Centre d'Estudis Experimentals de Barcelona i va ésser un dels primers membres del grup teatral Els Comediants. El 1974, es va establir a París per estudiar amb el mim Jacques Lecoq, va tornar el 1976 i va començar a treballar en el Teatre Lliure, del qual en fou una dels seus membre fundadors.

Al llarg de la seva carrera ha treballat tant en cinema, on ha treballat al costat de directors com Pedro Almodóvar, Francesc Betriu, Rosa Vergés o Ventura Pons, com a la televisió, participant en produccions

com 'Jet Lag', 'La Mari', 'L'un per l'altre', 'Porca Misèria' i 'La Via Augusta'. L'any 1995 va realitzar la seva única incursió en la direcció teatral amb l'obra Arsènic i puntes de coixí, al Teatre Lliure de Gràcia, amb Carme Molina, Conxita Bardem, Montse Guallar i Jordi Bosc, entre d'altres actors.

En teatre, ha participat en la major part dels muntatges teatrals realitzats al Teatre Lliure sota els millors directors del país, entre els quals destaquen Lluís Pasqual a 'Hamlet', 'Tot esperant Godot' o 'La Tempestad', Josep Maria Mestres a 'Un matrimoni de Boston', Sergi Belbel a 'Forasters', 'Agost' i 'Dissabte, diumenge i dilluns', Ramón Simó a 'Escenes d'una execució', Joan Ollé a 'Aquesta nit improvisem', Fabià Puigserver a 'Lorenzaccio' i 'Les noces de Fígaro', Carles Santos a 'L'adéu de Lucrècia Borja' i Josep Maria Flotats a 'Una jornada particular'.

L'any 1982 fou guardonada amb el Premi Margarida Xirgu de teatre, el 2000 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 2003, el Premi Nacional de Teatre per la seva interpretació a 'Escenes d'una execució, de Howard Barker'. ■

Ventura Pons, director de cinema

'Anna Lizaran era una de les grans, i va encarnar les grans heroïnes del teatre contemporani'

'Va fer cinc pel·lícules amb mi. L'última, 'Forasters', avui em fa escriure, perquè el seu personatge es mor gairebé com s'ha mort l'Anna. És espantós. I què t'haig d'explicar, són tantes pàgines viscudes... Anna Lizaran va ser una de les grans, de la seva generació, no era l'única, però era una de les grans. I s'ha mort en un moment tan dolç de la seva carrera... Vivíem un moment de plenitud, li oferien uns papers fantàstics. Tot i que s'ha de dir que de papers fantàstics en va tenir tota la vida, perquè va ser la gran actriu del Teatre Lliure de Gràcia. Amb Lluís Pasqual i Fabià Puigserver, va encarnar les grans heroïnes del teatre contemporani. Ella quedarà com la primera actriu del Lliure.'

'I com a gran actriu que era, donava a aquests papers un component especial en la manera

d'actuar. Sempre feia créixer el personatge una mica massa i això li donava un to especial, una grandesa als seus personatges. Ha estat una actriu impressionant i amb una carrera impressionant.'

'Molt humana, senzilla, assequible. I amb un gran sentit de l'humor. L'Anna era la 'joie de vivre'

'Humanament també era extraordinària: molt humana, senzilla, assequible. I amb un gran sentit de l'humor. L'Anna era la 'joie de vivre'. Recordo el rodatge de 'El vicari d'Olot', va ser una alegria tenir-la. D'això fa trenta anys. Aleshores, ella també participava d'aquells anys

de bullici i de llibertat que vivia la ciutat. I recordaré que quan em van donar el Premi Ciutat d'Osca, els organitzadors em van fer una petita sorpresa tot convidant a una quinzena d'amics, entre els quals hi havia la Rosa Maria Sardà i l'Anna Lizaran. Vam passar dues nits meravelloses i la tornada en cotxe, amb aquestes dues artistasses, va ser memorable: amb la Lizaran fent un monòleg i la Sardà rematant amb els seus comentaris. I les nits passades durant el rodatge de 'Actrius'..., una pel·lícula on també es moria.'

'M'angoixa aquest paral·lelisme entre la mort de l'Anna i la mort del personatge que ella encarnava a 'Forasters'. Però bé, ja veus que tinc al cap tots els bons moments que hem passat i els grans personatges que va fer amb mi.' ■

Sílvia Bel, actriu

'El país es queda orfe'

Admiro l'Anna Lizaran des que tinc consciència de voler-me dedicar a aquesta professió. Ella era la reina i si amb algú calia emmirallar-se era amb ella. El més colpidor és el coratge i l'amor pel teatre que tenia, perquè cal molt coratge i molt d'amor per dedicar tota la vida al teatre, tal com ho ha fet ella. A la professió, la majoria dediquem períodes al cinema o a la televisió, que acaben essent un petit descans de la brutalitat de la vida dedicada al teatre, dia rere dia dalt de l'escenari. I ella va viure sempre dalt de l'escenari. Tant és així que la primera vegada que no hi ha pogut pujar ha estat per morir-se. No havia parat mai, des de la fundació del Lliure fins a l'últim moment.

El que no oblidaré mai d'ella és la seva veu i la seva veritat, perquè sense veu no hi ha veritat al darrere. I ella tenia una gran veu, que és el principal instrument dels actors. Una veu que no defallia mai, que no s'aturava mai, sempre profunda, que no parava dir veritats. Mentides de veritat, si calia. Ella n'era una experta, de dir veritats. Era impossible no creure's allò que deia.

I no cal dir que pel país és una tragèdia. El país es queda orfe. Som un país que treballant, fent molta feina, durant molts anys, ha sabut guanyar i bastir un teatre de qualitat, de primer nivell, un teatre del qual ella n'era precisament l'estendard, la màxima representant, el model. Per tant, el país es queda orfe, i tant. I ens quedem orfes, a més, en un moment en què la necessitàvem, en un moment en què el país la trobarà a faltar, perquè és un moment convuls i complicat, en què cal ser forts i calen referents forts, clars i lliures. Com ella. ■■

'Ella va viure sempre dalt de l'escenari. Tant és així que la primera vegada que no hi ha pogut pujar ha estat per morir-se.'

'Som un país que treballant, fent molta feina, durant molts anys, ha sabut guanyar i bastir un teatre de qualitat, de primer nivell, de qual ella n'era l'estendard, la màxima representant, el model. Per tant, el país es queda orfe, i tant.'

Asseu-te a parlar amb nosaltres del Compte Expansió i hi estarem el temps que necessitis. Cinquanta anys, per exemple.

Reuneix-te amb els nostres gestors personals, truca al 902 323 000 o entra a bancsabadell.com/relacions

Compte Expansió de Banc Sabadell

Les notícies del mes gener

	01	02	03	05	06	08	09	10	11
12	14	15	16	17	18	20	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31			

Barcelona dedicarà un carrer al doctor Moisès Broggi

Ho ha dit el batlle Xavier Trias visitant la capella ardent al Tanatori de les Corts de Barcelona

Clam independentista al partit de la selecció catalana

L'estadi de Cornellà-el Prat s'omple d'estelades i símbols reivindicatius en el tradicional partit de Nadal, que tanca l'etapa de Johann Cruyff com a seleccionador

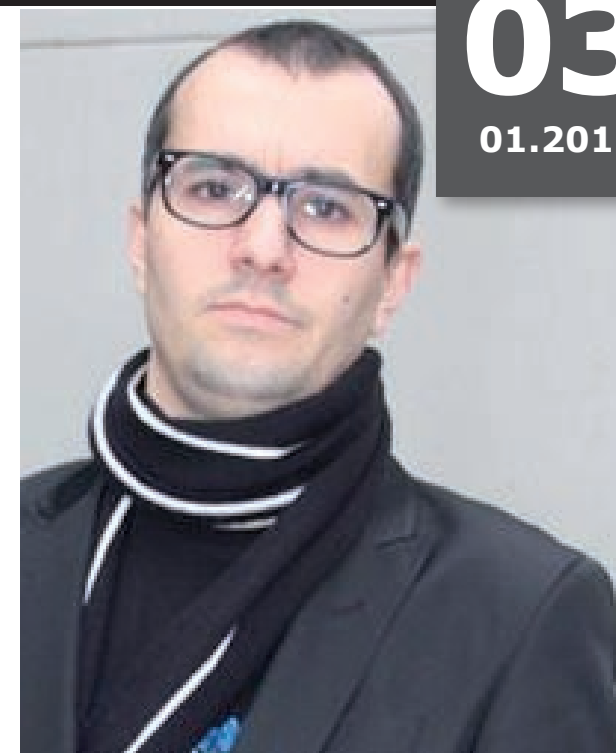

PSC i ICV proposen una comissió al parlament sobre les bales de goma

Mas es va comprometre amb Herrera a no bloquejar la creació d'una comissió d'estudi sobre l'ús de bales de goma

La fiscalia veu un possible delictes contra la corona espanyola en el 'Bestiari Il·lustrat'

El jutge decidirà si crida a declarar Jair Domínguez

Els conflictes municipals porten tensió al tripartit valencià

Els regidors del PSPV de Benidoleig expulsen del govern el Bloc-Compromís i són expulsats del PSPV

Ensenyament recorrerà les noves sentències contra el català a l'escola

El TSJC reconeix el dret d'escolaritzar amb el castellà com a llengua vehicular a sis famílies més

Les crítiques forcen la sala Black Note de València a suspendre el concert neonazi

Alguns grups havien anul·lat els concerts previstos com a mostra de repulsa

L'estat blindava les autopistes contra moviments com el #novullpagar

Compromís critica la mesura, que converteix en autoritat els cobradors

Juan Carlos carrega contra el procés català

L'entrevistador no li pregunta pel cas Urdangarín, per la cacera de Botswana ni per cap tema polèmic

Messi bat un nou rècord amb la quarta Pilota d'Or

La històrica llibreria Catalònia tanca després de gairebé 90 anys el mes d'abril

La direcció atribueix la decisió, irrevocable, a la crisi del sector del llibre

UDC admet el finançament irregular a través del Departament de Treball

Duran i Lleida va dir el 2000 que dimitiria si es demostrava que hi havia hagut finançament irregular

09

01.2013

La RAE canviarà el significat del mot 'referèndum' amb vista al 2014

La nova edició del diccionari en farà una definició més política

Assassinades tres polítiques kurdes a París

Entre les víctimes hi ha una fundadora de la guerrilla del PKK, que manté converses de pau amb el govern turc

10

01.2014

El baròmetre semestral de Barcelona pronostica una batzegada electoral

CiU guanyaria; seguida d'ERC, ICV i PSC, de quarta força · La CUP entraria

Èxit de la presentació de 'Joan Fuster i Barcelona'

L'acte pel llibre de Martí Estruch omple l'auditori del Palau Robert

El PP vol eliminar el nom de Rovira i Virgili de la universitat tarragonina

Diu que vol reforçar la marca 'Tarragona'

Hollande envia tropes a Mali i avisa que hi seran el temps que calgui

Accepta donar suport a l'exèrcit del país africà en la lluita contra els islamistes rebels

Clam a Bilbao contra la dispersió dels presoners bascos

Una setantena de personalitats catalanes hi donen suport a través d'un manifest

L'Ajuntament de Gallifa respon a l'estat penjant una minibandera espanyola

Llanos de Luna havia demanat que es tornés a posar la bandera espanyola a l'ajuntament

El PSOE 'no acceptarà mai' que Catalunya decideixi

Bufetada de Rubalcaba a la intenció de Pere Navarro de cercar alguna mena de suport al dret de decidir

Commoció a la xarxa pel suïcidi del jove ciberactivista Aaron Swartz

Fou desenvolupador del RSS i maldava per a la informació lliure a internet

El perquè de la campanya 'Envàs on vas?'

Veus ecologistes critiquen que afavoreix els productors d'envasos · L'Agència de Residus defensa que beneficia els ens locals

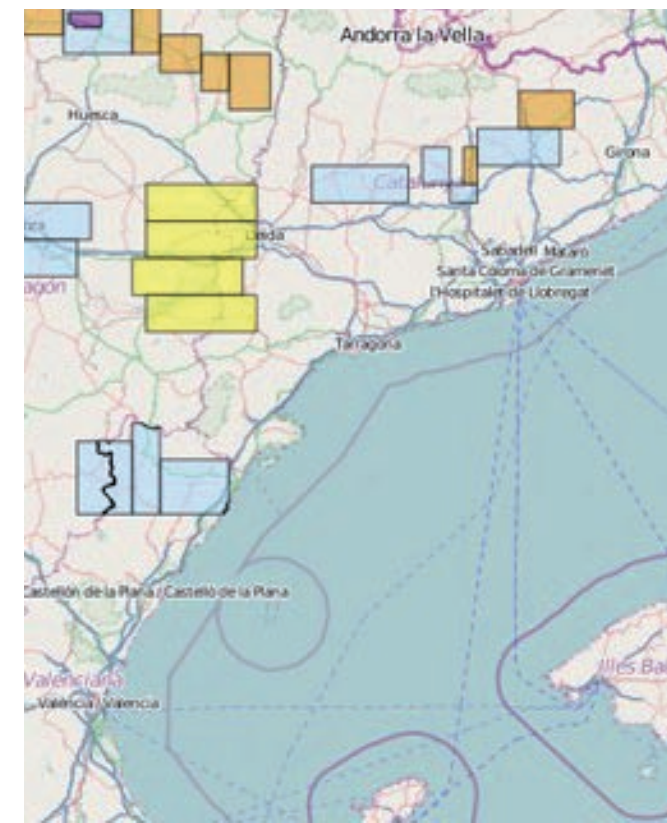
Un tribunal egipci ordena repetir el judici a Mubarak

Accepta un recurs de l'ex-president contra la sentència a cadena perpètua

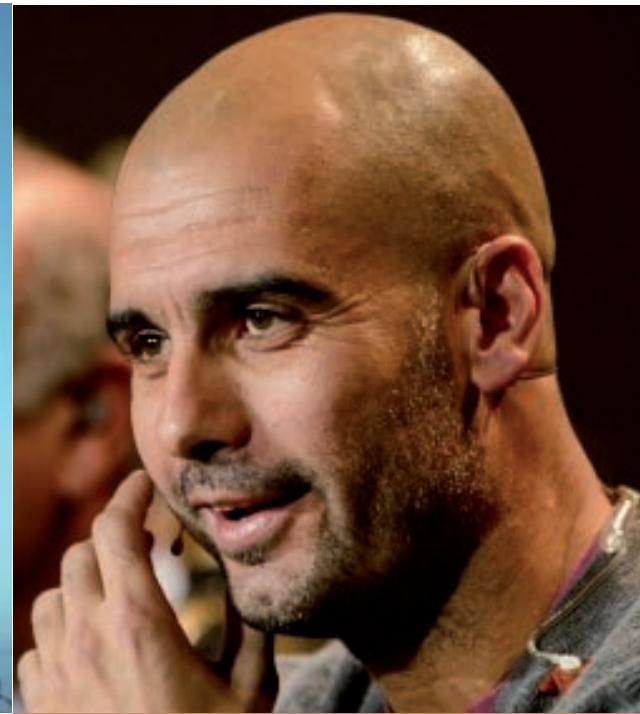
Què cal saber sobre el 'fracking'?

Us oferim una petita guia il·lustrativa sobre aquesta tècnica d'extracció de gasos

El govern valencià perd la batalla judicial per tancar el senyal de TV3

El TSJPV resol contra la tercera multa a ACPV

Guardiola entrenarà el Bayern de Munic

Amb un contracte fins el 2016
· Ho ha confirmat el club bavarès

#Puyal2000: Els millors moments

Des del 5 de setembre de 1976, el periodista ha comentat per ràdio tots els partits del Barça
· Us oferim un recull de grans frases i moments

Islàndia suspèn la negociació per a entrar a la UE

Des d'avui no pot rebre visites ni enviar missatges, cartes o trucades

La primavera valenciana es reivindica

L'assemblea Lluís Vives ha presentat recurs contra més de setanta multes interposades per la delegació del govern espanyol

L'estratègia de Llanos de Luna per imposar la bandera espanyola

Una aplicació estricta de la llei de banderes podria crear jurisprudència

La Generalitat, màxima accionista del València CF

El club no pot fer front al préstec de Bankia, avalat per l'Institut Valencià de Finances

Tornen les escridassades i xiulades contra Bauzá

Ha estat escridassat i xiulat a Ciutadella en la processó de la diada de Sant Antoni

Els milions a Suïssa de Bárcenas acorralen el PP

Els conservadors, sobrepassats per l'escàndol originat per l'evasió del seu tresorer

El català Eugeni Roselló guanya la Spine Race

La moció pel canvi de nom de la Rovira i Virgili tira endavant gràcies al PSC de Tarragona

LA EMPRESA DE LA PRIVA
MÉS GRAN. MILLOR. MÉS RÀPID. MÉS FORT. MÉS SEGUR.

MEGA

Neix Mega, el successor de Megaupload

Un any després del tancament del principal portal de descàrregues, ha entrat en funcionament el nou portal de Kim Dotcom

El Barça perd el primer partit a la Lliga

La Real Societat remunta un 0 a 2 blaugrana i acaba guanyant 3 a 2

Entitats de tot el país s'enllacen en defensa de la llengua

Preparen un manifest i accions simultànies a les principals ciutats

Torna el boicot als premis Ciutat de Palma

Els escriptors de Mallorca denuncien aquests premis que des de l'any passat el PP els va convertir en bilingües

El consell de Barcelona de CDC s'expressa unànimement contra Duran

Aprova un document que en critica les contínues declaracions contra el dret a decidir

Cinc diputats del PSC exigeixen llibertat de vot demà

El grup parlamentari es reuneix per fixar la posició definitiva sobre la declaració de sobirania

Què hi fa un cotxe de carreres a l'Aeroport de Castelló?

Enciclopèdia Catalana fa un ERO i tanca la llibreria Proa Espais

Mas-Colell: 'Si no fos pels incompliments del govern espanyol hauríem assolit l'objectiu de dèficit'

La Generalitat tanca amb un 2,3% de dèficit

Catalunya, sobirana

CiU, ERC, ICV-EUiA i un diputat de la CUP voten a favor de la declaració que defineix el poble de Catalunya com a 'subjecte polític i jurídic sobirà' · El PSC s'alinea amb el no del PP i C's · Cinc diputats socialistes no voten

Els lectors de VilaWeb tradueixen a dotzenes de llengües la Declaració de Sobirania

Desocupació rècord

El 2012 va acabar amb 1.700.000 desocupats al país · A l'estat espanyol la xifra arriba gairebé als sis milions

Espriu, un guia de la Catalunya sobirana

L'acte institucional d'inici de l'Any Espriu va ser marcat per les paraules d'Artur Mas

Rebel·lió dins del PSC per l'alineació amb PP i Ciutadans

Cinc diputats trenquen la disciplina de partit i no voten

Els socis d'ACPV avalen el retorn del senyal de TV3 al territori

L'entitat iniciarà el procés de recuperació de les emissions

Els lectors membres de +VilaWeb
teniu a la vostra disposició el
telèfon de contacte 934
426 439, de nou del matí a dues
del migdia, i el correu suport@
mesvilaweb.cat a tota
hora.

No dubteu a posar-vos en contacte
amb nosaltres per qualsevol
consulta o suggeriment.

També podeu respondre amb
suggeriments al correu que us
arriba cada dia amb els
temes que la redacció prepara per
a l'endemà.